

1. fejezet

A bőrkötésű könyv cseppet sem volt figyelemre méltó. Egy átlagos történész számára nem különbözött volna az oxfordi Bodley könyvtár több száz másik kéziratától: látszott rajta, hogy régi, és hogy sokat forgatták. De én attól a pillanattól kezdve, hogy odamentem érte, tudtam, hogy a könyvben van valami furá.

A szeptember végi délutánon a Duke Humfrey olvasóterem kihalt volt. Most, hogy a vendégkutatók nyári rohama lecsengett, és az őszi harmadévi örület még nem kezdődött el, a könyvtári kéréseket gyorsan teljesítették. De még így is meglepődtem, amikor Sean megállított a kéréspultnál.

– Doktor Bishop, megjöttek a kéziratok – suttogta, és hangjába szemernyi pajkosság vegyült. Zavartan porolgatta a rozsdaszínű csikokat, amiket a régi bőrkötések hagytak kockás pulóverének elején. Eközben egy vöröses hajtincs a homlokába hullt.

– Kösz – mondtam, és hálásan rámosolyogtam. Vérlázító volt, hogy mennyire figyelmen kívül hagytam a kutatók által egy napon kikérhető könyvek számát korlátozó szabályt. Sean, akivel egyetemista korunkban sokszor ittunk együtt az utca túloldalán lévő, rózsaszín stukós kocsmában, már több mint egy hete zokszó nélkül teljesítette a kéréseimet. – És ne hívj Doktor Bishopnak. Mindig azt hiszem, hogy valaki máshoz beszélsz.

Rám vigyorgott, és a viharvert tölgyfa pulton odacsúsztatva nekem a kéziratokat – az összesben a Bodley gyűjteményéből származó, szép alkímiai ábrák voltak, és mindegyiket szürke kartondoboz védte.

– Ó, van még egy.

Sean egy pillanatra eltűnt a fülkében és egy vastag, kvart méretű kézirattal tért vissza, ami csupán erezett borjúbőrbe volt kötve. A halom tetejére rakta, és előregörnyedt, hogy szemügyre vegye. Szemüvegének vékony aranykerete megcsillant a polcra erősített régi, bronz olvasólámpa halvány fényében.

– Ezt már jó ideje nem kérték ki. Felírom, hogy ezt is dobozba kell tenni, miután visszahozod.

– Szóljak, amikor visszahozom?

– Nem kell. Már fel is véstem ide – koppintott Sean ujjbegyével a fejére.

– A te fejedben biztosan nagyobb a rend, mint az enyémben – mondtam még szélesebb mosollyal.

Sean szégyenlősen nézett rám, és megrántotta a kérőlapot, de az nem mozdult, ott maradt a borító és az első lapok közé ékelve.

– Nem akar kijönni – jegyezte meg.

Elfojtott emberi hangok kezdtek fecsegni a fülemben, megtörve a terem megszokott csöndjét.

– Hallottad? – kérdeztem. Zavartan néztem körbe, nem tudva, mit gondoljak a különös hangokról.

– Mit? – kérdezett vissza Sean, felnézve a kéziratról.

Megakadt a szemem a lapok élén lévő aranymetszés nyomain. De a megkopott aranyozás nem magyarázhatta a halovány, szivárványos pislákolást, amely mintha a lapok közül szűrődött volna elő. Hunyórtottam.

– Semmit – azzal sietősen magam felé húztam a kéziratot. A bőröm bizsergett, amikor hozzáértem a könyv fedeléhez. Sean még mindig az ujjai között tartotta a kérőlapot, ami most könnyedén kicsusszant a borító szorításából. A karomba vettem a köteteket, és az állam alá dugtam őket. Ekkor valami nyugtalanító illat csapott meg, ami elnyomta a ceruzahegyezés után maradt forgács és a padlóviasz megszokott szagát.

– Diana, jól érzed magad? – kérdezte Sean, aggódalmasan ráncolva homlokát.

– Jól, csak egy kicsit fáradt vagyok – feleltem, lejjebb eresztve a könyveket, hogy ne érezzem a szagukat.

Gyorsan keresztülmentem a könyvtár eredeti, XV. századi részén, elhaladva a három lépcsőzetes polccal rendelkező, karcos felületű, Erzsébet kori olvasóasztalok mellett. Közöttük gótikus ablakok tereltek az olvasó figyelmét a kazettás mennyezetre, ahol élénk színű festés és aranyozás emelte ki az oxfordi egyetem három koronából és egy nyitott könyvből álló címerének részleteit, és amely a magasból hirdette az egyetem jelmondatát: „Az Úr az én világosságom”.

Ezen a péntek estén egyedüli társam a könyvtárban egy másik amerikai tudós, Gillian Chamberlain volt. A pennsylvaniai Bryn Mawr főiskolán tanító klasszika-filológus üveglapok közé szorított papiruszfoslányok fölé hajolva töltötte az idejét. Elsiettem mellette, próbálva elkerülni a szemkontaktust, de az ódon padló nyikorgása elárult.

A bőröm bizsergett, mint mindig, amikor egy másik boszorkány rám nézett.

– Diana! – szólt a homályból. Elfojtottam egy sóhajt, és megálltam.

– Szia, Gillian.

Valami rejtélyes okból a magaménak akartam tudni a kézírathalmot, úgyhogy olyan távol maradtam a boszorkánytól, amennyire csak lehetett, és úgy fordultam, hogy ne lássa a könyveket.

– Mit csinálsz az őszi napfordulón?

Gillian mindig megállt az asztalomnál, és kért, hogy itt-tartózkodásom alatt töltssek valamennyi időt „nővéreimmel”, a boszorkányokkal. Most, hogy már csak napok voltak hátra az őszi napforduló ünnepéig, kettőzött igyekezettel próbált elvinni a tizenhárom tagú oxfordi boszorkánygyülekezetbe.

– Dolgozom – vágtam rá.

– Tudod, van itt néhány nagyon kedves boszorkány – mondta Gillian mesterkéltséggel rosszállással. – Igazán eljöhethetnél hozzánk hétfőn.

– Kösz. Majd meglátom – mondtam, miközben már a Duke Humfrey főtengelyére merőlegesen futó, a XVII. században hozzátoldott, levegős Selden End épületrész felé tartottam. – De egy konferencia-előadáson dolgozom, úgyhogy ne számíts rá.

Sarah néném sokszor figyelmeztetett, hogy a boszorkányok nem tudnak hazudni egymásnak, de attól még megpróbáltam.

Gillian rokonszenvező hangot hallatott, de a szemével követett.

Amikor visszaértem megszokott helyemre, amely a boltíves ólomablakok felé nézett, ellenálltam a kísértésnek, hogy az asztalra borítsam a kéziratokat, és megtöröljem a kezem. Tekintettel a korukra, inkább óvatosan tettem le a halmot.

Az a kézirat, amelyik mintha nem akarta volna elengedni a kérőlapot, a halom tetején hevert. Gerincére Elias Ashmole, a XVII. századi könyvgyűjtő és alkimista címerét nyomták aranyfüsttel. Könyvei és iratai a XIX. században érkeztek az Ashmolean Museumból a Bodley-

ba, a 782-es számúval együtt. Kinyújtottam a kezem, és megérintettem a barna bőrt.

A könyv enyhén megrázott, mire gyorsan visszahúztam az ujjam; de nem elég gyorsan. A bizsergő érzéstől először libabőrös lett a karom, aztán átterjedt a vállamba, és megfeszültek a hát- meg a nyakizmaim. Ezek az érzések gyorsan elmúltak, de a betöltetlen vágy ürességét hagyták hátra. Megrázott, milyen furcsán reagáltam a könyvre, úgyhogy elléptem a könyvtári asztaltól.

Ez a kézirat még a biztonságos távolság ellenére is provokált – fenyegetve a falakat, amiket azért emeltem, hogy elválasszam a tudományos karrierem és azokat a jogokat, amelyek, mint az utolsó Bishop boszorkányt, születésemnél fogva megillettek. Itt, a biztos távolban, a nehéz munkával szerzett doktori címem, a kinevezésem, a közelgő előléptetésem és virágzásnak induló karrierem révén megtagadtam a családom örökségét, és olyan életet teremtettem, amely a józan ész-től és a tudományos képességektől függött, nem megmagyarázhatatlan sejtelmektől és varázsigéktől. Azért voltam Oxfordban, hogy befejezzek egy kutatást. Amikor a végére érek, a megállapításaimat részletes elemzéssel és lábjegyzetekkel alátámasztva fogom megjelentetni és bemutatni ember kollégáimnak, nem engedve teret a rejtélyeknek, és nem hagyva olyan kitétel a művemben, amit csak egy boszorkány hatodik érzéke segítségével lehet tudni.

Viszont – akaratlanul ugyan – egy olyan alkímiai kéziratot kértem ki, amelyre szükség volt a kutatásomhoz, és amely olyan, nem e világi erővel bírt, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Az ujjaim viszkettek, égtem a vágytól, hogy kinyissam, és többet tudjak meg. De egy ennél is erősebb sugallat visszafogott: kíváncsiságom vajon intellektuális természetű-e, és a tudományhoz fűződik, vagy a családom boszorkánysággal való kapcsolatához van köze?

Mélyen beszívtam a könyvtár ismerős levegőjét és lehunytam a szemem, azt remélve, hogy így majd világosabban látok. A Bodley számomra mindig is szentély volt, olyan hely, amely nem kapcsolódik a Bishopokhoz. Remegő kezemet a könyököm alá dugva az Ashmole 782-t bámultam a növekvő sűrűületben, és azon tűnődtem, mit tegyek.

Az anyám ösztönösen tudta volna a választ, ha a helyemben lett volna. A Bishop család legtöbb tagja tehetséges boszorkány volt, de az

anyám, Rebecca különleges volt. Mindenki ezt mondta. Természetfölötti képességei hamar megmutakoztak, és mire általános iskolába került, a varázslás terén már túltett a helyi boszorkánygyülekezet legtöbb rangidős tagján. Ösztönösen értett a varázsigékhez, megdöbbenően jól látott a jövőbe, és hátborzongató ügyességgel nézett az események és az emberek mélyére. Anyám húga, Sarah néném is ügyes boszorkány volt, de az ő képességei szokványosabbak voltak: gyakorlott kézzel készített bájfőzeteket, és tökéletesen ismerte a boszorkányság hagyományos varázsigéit.

Történetíróim természetesen nem tudtak a családomról, de Madisonban, a New Yorktól északra fekvő, félreeső városban, ahol hétéves korom óta éltem Sarah-val, mindenki mindent tudott a Bishopokról. Az őseim Massachusettsből költöztek ide a függetlenségi háború után. Akkor már több mint egy évszázad telt el azóta, hogy Bridget Bishopot kivégezték Salemben, de a mendemondák és a pletykák még így is követték őket az új otthonukba. Miután szedték a sátorfájukat és letelepedtek Madisonban, a Bishopok keményen dolgoztak azon, hogy megmutassák, milyen hasznos lehet a betegek gyógyításakor és az időjárás előrejelzésekor, ha a szomszédban egy boszorkány lakik. Idővel a család elég sok barátságot kötött a közösségben ahhoz, hogy felül tudjon kerekedni az olykor elkerülhetetlenül előtörő babonán és emberi félelmen.

Anyámat azonban a világ iránti érdeklődése Madison biztonságos határain túlra vezette. A Harvardra ment, ahol találkozott egy Stephen Proctor nevű fiatal varázslóval. Ő ugyancsak régi varázslócsaládból származott, és vágyott megtapasztalni a családja New England-i történetén és befolyásán túlmutató életet. Rebecca Bishop és Stephen Proctor elbűvölő párt alkotott, anyám őszintesége ellenpontozta apám szertartásosabb, régimódibb szokásait. Antropológusok lettek, elmerültek az idegen kultúrákban és hiedelmekben, osztozva szellemük szenvedélyén és az egymás iránti mély rajongáson. Miután állást szereztek a környékbéli iskolák tantestületében – anyám az alma materében, apám a wellesleyi főiskolán –, kutatóutakat tettek külföldön, és Cambridge-ben teremtettek otthont új családjuknak.

Kevés emlékem van a gyermekkoromról, de az a kevés mind élénk és meglepően tiszta. A szüleim szerepelnek mindegyikben: apám

zakójának a könyökén a kordbársony folt tapintása, anyám gyöngyvirágillatú parfümjé, borospoharaik csendülése péntek esténként, miután engem lefektettek, és elköltötték gyertyafényes vacsorájukat. Emlékszem anyám esti meséire és apám barna aktatáskájának a koppanására, amikor ledobta a bejárati ajtó mellett. Ezek a legtöbb ember számára ismerősen csengenek.

Nem úgy a többi emlékkép a szüleimről. Úgy tűnt, mintha anyám soha nem mosna, a ruháim mégis mindig tiszták voltak és szépen össze voltak hajtva. Ha otthon hagytam a szüleim által aláírt engedélyt, hogy mehetek az állatkerti osztálykirándulásra, az megjelent a padomban, amikor a tanár összeszedte őket. És akármilyen állapotban volt is apám dolgozószobája, amikor bementem este elköszönni tőle (és általában úgy nézett ki, mintha valami épp felrobbant volna), másnap reggel tökéletes rend volt. Az óvodában megkérdeztem a barátnőm, Amanda anyját, miért vesződik azzal, hogy szappanos vízben mosogatja az edényeket, amikor az embernek mindössze annyit kell tennie, hogy berakja őket a mosogatóba, csettint az ujjával, és elszuttog néhány szót. Schmidtné nevetett rajta, hogy milyen furcsán képzelem a házimunkát, de meghökkenés tükröződött a szemében.

Aznap éjjel a szüleim elmondták nekem, hogy vigyáznunk kell, ki nek és hogyan beszélünk a varázserőnkről. Az emberek többen vannak nálunk, és ijesztőnek tartják, magyarázta anyám, és a félelem a legnagyobb úr a világon. Akkor nem vallottam be, hogy a varázserő – különösen az anyámé – számomra is ijesztő.

Nappal az anyám úgy nézett ki, mint bármelyik másik gyerek anyja Cambridge-ben: külseje kissé elhanyagolt volt, ő maga egy kicsit szét-szórt, és örökösen gyötörték az otthoni meg a munkahelyi gondok. Szőke haja divatosan borzas volt, bár az öltözködése megragadt 1977-ben – hosszú, hullámzó szoknyák, túlméretezett nadrágok és blúzok meg férfimellények és blézerek, amiket bostoni turkálóknak, a város szélénben-hosszában szerzett be, hogy úgy nézzen ki, mint Annie Hall. Semmi nem vonta volna magára az ember figyelmét, ha elment volna mellette az utcán vagy mögötte állt volna a szupermarketben.

Otthonunk magányában, behúzott függönyök és bezárt ajtók mögött azonban anyám teljesen más lett. Mozdulatai magabiztosak voltak, nem kapkodott lázasan. Sőt néha úgy tűnt, lebeg. Miközben járt-kelt

a házban, énekelve, plüssállatokat és könyveket rakosgatva, lassanként sejtelmes gyönyörűség költözött vonásaiba. Amikor anyám arca ragyogott a varázserőtől, az ember nem tudta róla levenni a szemét.

– A mamában van belül egy petárda – így magyarázta nekem az apám, széles, elnéző vigyorával. Aztán megtanultam, hogy a petárdáknak vannak más tulajdonságai is azonkívül, hogy fényesen ragyognak. Kiszámíthatatlanok, sőt lehetnek ijesztőek és rémítőek is.

Apám egyik este egy előadáson volt, amikor anyám elhatározta, hogy megtisztítja az ezüstöt, és megbabonázta egy tál víz, amit az ebédlőasztalra tett. Ahogy rámeredt, köd lepte el az üveges felszínt, és apró, szellemszerű alakokat vett fel. Gyönyörködve, visszafojtott lélegzettel néztem, ahogy növekedtek és fantasztikus lényekkel töltötték meg a szobát. Rövidesen már a függönyön másztak felfelé, és rátapadtak a mennyezetre. Odakiáltottam anyámnak, hogy segítsen, de őt továbbra is teljesen lekötötte a víz. Az összpontosításból csak az rázta fel, amikor valami félig ember, félig állat odaosont mellém, és a karomba csípett. Ez kizökkentette álmodozásából. Fenyegető, vörös fény tört elő belőle, ami visszaverte a kísérteteket, és ami után megperzselt toll szaga maradt hátra a házban. Az apámnak azonnal feltűnt a furcsa szag, amikor hazatért, és szemmel láthatóan megriadt. Mi összebújva feküdtünk az ágyban. Amikor anyám meglátta apámat, bocsánatkérő könnyekben tört ki. De én soha többé nem éreztem magam teljes biztonságban az ebédlőben.

Ami biztonságérzetem még maradt, az is elillant, miután hétéves lettem, és anyám meg apám Afrikába mentek, ahonnan nem jöttek vissza élve.

Megráztam magam, és ismét a dilemmára összpontosítottam, amivel szembenéztem. A kézirat a könyvtári asztalon feküdt, a lámpa fénye rávetült. A belőle áradó sötét erők összegubancolódtak bennem. Ujjammal ismét hozzáértem a sima bőrhöz. A bizsergő érzés ezúttal már ismerős volt. Homályosan emlékeztem rá, hogy egyszer már tapasztaltam ilyesmit korábban, amikor átfutottam néhány iratot az apám dolgozószobájában lévő íróasztalon.

Eltökélten elfordultam a bőrkötésű könyvtől, és valami józanabb tevékenységgel foglaltam el magam: megkerestem az alkímiai szöve-

gek listáját, amit azelőtt készítettem, hogy eljöttem New Havenből. Az íróasztalomon volt; a szanaszét heverő iratok, kérelmek, nyugták, ceruzák, tollak és könyvtári térképek között rejtőzött. Mindegyik szöveg szépen rendszerezve volt rajta a gyűjtemény alapján, illetve a szerint a szám szerint, amellyel egy könyvtáros megjelölte, amikor a Bodleyba került. Néhány héttel korábbi érkezésem óta módszereesen haladtam végig a listán. Az Ashmole 782-höz tartozó kimásolt katalógusleírásban az állt: *Anthropologia, avagy az Ember rövid leírását tartalmazó értekezés két részben: az első anatómiai, a második pszichológiai*. A legtöbb, általam tanulmányozott munkához hasonlóan a címből nem lehetett megállapítani a tartalmat.

Az ujjam révén esetleg megtudhatok valamit a könyvről anélkül, hogy felnyitnám a fedelét. Sarah néném mindig az ujját használta, hogy még azelőtt kiderítse, mi áll a levelekben, mielőtt kinyitotta volna őket, mert attól tartott, hogy a boríték egy számlát tartalmaz, amit nem akar kifizetni. Így hivatkozhatott arra, hogy nem tudott róla, amikor kiderült, hogy tartozik az elektromos műveknek.

A gerincen lévő aranyozott számok vibráltak.

Leültem, és számba vettem a lehetőségeket.

Ne vegyek tudomást a varázserőmről, hanem nyissam ki a kéziratot, és próbáljam úgy olvasni, mint egy ember tudós?

Toljam félre az elvarázsolts kötetet magamtól és hagyjam annyiban?

Sarah kuncogna örömeiben, ha tudná, milyen kellemetlen helyzetbe kerültem. Mindig úgy tartotta, hogy a varázserőm kizárására tett erőfeszítéseim hiábavalóak. A szüleim temetése óta én mégis ezzel próbálkoztam. Ott a meghívottak közt lévő boszorkányok tüzetesen megvizsgáltak, annak jeleit keresve, hogy Bishop- és Proctor-vér folyik-e az ereimben, miközben bátorítóan simogattak, és azt jósták, csak idő kérdése, hogy elfoglaljam anyám helyét a helyi boszorkánygyülekezetben. Néhányan az azzal kapcsolatos kételyeikről suttoztak, hogy mennyire volt bölcs döntés a szüleim részéről összeházasodni.

– Túl nagy erejük volt – dűnnyögték, amikor azt hitték, nem figyelek. – Mindenképpen magukra vonták volna a figyelmet, még akkor is, ha *nem* ősi vallási szertartásokat tanulmányoztak volna.

Ez elég volt ahhoz, hogy természetfölötti erejüket tegyem felelősé a szüleim haláláért, és más életmód után nézzek. Hátat fordítva

mindennek, aminek köze volt a varázslathoz, beletemetkeztem az emberi serdülőkorra jellemző dolgokba – lovak, fiúk és romantikus regények –, és megpróbáltam beolvadni a város átlagos lakói közé. Pubertáskor depressziós és szorongásos problémáim voltak. Mindez teljesen normális, biztosította a nagynénemet a kedves ember orvos.

Sarah nem beszélt neki a hangokról, sem arról a szokásomról, hogy már jó egy perccel azelőtt felveszem a telefont, hogy csöngene, vagy hogy teliholdkor el kellett varázsolnia az ajtókat és az ablakokat, nehogy álomban elkószáljak az erdőbe. Azt sem említette, hogy ha dühös voltam, a házban lévő székek ingatag piramisba rendeződtek, és amint jobb kedvre derültem, lezuhantak a földre.

Amikor tizenhárom éves lettem, a nagynéném úgy döntött, itt az ideje, hogy az energiáim egy részét a boszorkányság alapjainak megtanulásával kössem le. Gyertyák meggyújtása néhány elszuttogott szóval, vagy a pattanások eltüntetése egy jól bevált bájfőzettel – szokásosan ezek voltak egy tini boszorkány első lépései. De én a legegyszerűbb varázslatot is képtelen voltam elsajátítani, odaégettem minden bájfőzetet, aminek az elkészítésére a nagynéném tanított, és semmi szín alatt nem voltam hajlandó alávetni magam a próbatételeinek, amikkel azt akarta ellenőrizni, örökölt-e anyám hátborzongatóan pontos jövőbelátó képességét.

A hangok, a tüzek és a többi váratlan kitörés alábbhagyott, ahogy a hormonjaim lecsillapodtak, de a családi mesterség kitanulásával kapcsolatos vonakodásom megmaradt. A nagynénemet idegesítette, hogy egy képzetlen boszorkány van a házában, így némiképp megkönnyebbült, amikor főiskolára küldhetett Maine-be. A varázserőt kivéve tipikus felnőtté válási történet volt.

Az intelligenciám révén kerültem el Madisonból. Értelmileg mindig is koraérett voltam, a korombeli gyerekeknél előbb tanultam meg beszélni és olvasni. Bámulatos, fotografikus memóriám segítségével – amellyel könnyedén felidéztem a tankönyvek lapjainak elrendezését, és vissza tudtam mondani a dolgozatban számon kért ismereteket – a tanulás csakhamar olyasmi lett, amiben a családom varázslatos öröksége lényegtelenné vált. A középiskola utolsó éveit kihagyva már tizenhat évesen elkezdtem a főiskolát.

Ott először a színművészeti tanszéken próbáltam helyet találni magamnak, mert a látványosság meg a jelmezek vonzották a képzeletem, és lenyűgözött, hogy a drámaírók szavai milyen tökéletesen meg tudnak idézni más helyeket és korokat. Első néhány alakításomat annak kivételes példaként üdvözölték a tanárain, hogy a jó színjátszás hogyan tud teljesen átformálni valaki mássá egy átlagos főiskolai hallgatót. Az első jele annak, hogy ezek az átváltozások esetleg nem is a színészi tehetség eredményei, akkor mutatkozott meg, amikor Opheliát játszottam a *Hamlet*-ben. Mihelyt rám osztották a szerepet, a hajam természetellenes sebességgel kezdett nőni, és a vállamtól egészen a derekamig omlott le. Órákon át ültem a főiskola tavanak partján, ellenállhatatlanul vonzódva csillogó felszínéhez, miközben új hajam lobbogott körülöttem. A Hamletet játszó fiút rabul ejtette a káprázat, az szenvedélyes, de veszedelmes és gyorsan tovaröppenő viszonyba bonyolódunk. Lassan feloldódtam Ophelia örületében, magammal rántva a társulat többi tagját.

Lehet ugyan, hogy alakításom ettől lebilincselő lett, de mindegyik új szerep újabb kihívásokat tartogatott. Másodéves koromban lehetetlen helyzet alakult ki, amikor megkaptam Annabella szerepét John Ford *Kár, hogy kurva* című darabjában. A szerephez hasonlóan odaadó udvarlók sorát vonzottam – nem csak embereket –, akik mindenüvé követtek az egyetem területén. Amikor azután sem voltak hajlandók békén hagyni, hogy az utolsó előadás függönye legördült, egyértelművé vált, hogy akármi is szabadult itt el, az nem tartható kordában. Nem tudtam biztosan, hogyan férközött be a színészi munkámba a varázslat, de nem is akartam kideríteni. Rövidre vágtam a hajam. A leomló szoknyákat és fodros felsőket fekete garbókra, khakiszínű nadrágokra és bebújós cipőkre cseréltem, amilyeneket a komoly, becsúgyó jogi előkészítősök hordtak, fölös energiáimat pedig sportolással vezettem le.

Miután otthagytam a színművészeti tanszéket, még jó néhány főszakkal megpróbálkoztam, olyan területet keresve, amely annyira racionális, hogy nem férközhet hozzá a varázslat. A matematikához hiányzott belőlem a pontosság és a türelem, a biológia terén kísérleteim pedig katasztrofálisan végződtek, és kimerültek az elbukott vizsgákban és a befejezetlen laboratóriumi kísérletekben.

A másodév végén a nyilvántartási iroda vezetője követelte, hogy válasszak főszakot, vagy újabb három évig járhatok a főiskolára. Egy angliai nyári egyetem lehetőséget kínált arra, hogy még távolabb kerüljek mindattól, ami Bishop. Beleszerettem Oxfordba, utcáinak csöndes reggeli ragyogásába. A történelemkurzusokon királyok és királynők hőstetteit taglalták, és a fejemben csak a XVI. és XVII. században íródott könyvekből jövő hangok suttogtak. Ez teljesen a nagyszerű irodalomnak volt tulajdonítható. A legjobb az egészben az volt, hogy ebben az egyetemi városban senki sem ismert, és ha voltak is boszorkányok a városban azon a nyáron, azok jó messzire elkerültek. Hazatérve bejelentettem, hogy a történelem lesz a főszakom, rekordidő alatt elvégeztem a szükséges kurzusokat, és kitüntetéssel diplomáztam még húszéves korom előtt.

Amikor elhatároztam, hogy doktorátust szerzek, Oxfordot írtam be első helyre a lehetséges doktori programok közül. Tudománytörténetre szakosodtam, és a kutatásom fő témája az az időszak volt, amikor a tudomány kiszorította a varázslatot, a kor, amikor az asztrológia és a boszorkányüldözések átadták a helyüket Newtonnak és a természet törvényeinek. A természetfölötti helyett a racionális rend keresése a természetben éppen egybevágott az én erőfeszítéseimmel, hogy távol tartsam magam attól, ami rejtve van. A fejemben zajló és a véremben lévő dolgok között már korábban meghúzott vonal egyre határozottabbá vált.

Sarah néném felhorkant, amikor meghallotta a döntésem, miszerint a XVII. századi vegytanra fogok szakosodni. Már élekvörös haja is árulkodott hirtelen természetéről és éles nyelvéről. Nyílt, szóki-mondó boszorkány volt, aki uralta a helyiséget, ahová belépett. Mint a madisoni közösség egyik oszlopos tagját, Sarah-t gyakran hívták, hogy vegye kezébe az ügyeket, amikor kisebb-nagyobb válsághelyzet alakult ki a városban. Sokkal jobb volt a viszonyunk most, hogy nem kellett minden áldott nap hallgatnom az emberi gyarlóságról és következetlenségről szóló, pontos meglátásait.

Bár sok száz mérföld választott el, Sarah nevetnivalónak vélte a varázslat elkerülésére tett legújabb próbálkozásaimat, és ezt nem is rejtette véka alá.

– Régen ezt alkímiának hívtuk – közölte. – Sok varázslat van benne.

– Nem, nincs – tiltakoztam hevesen. A munkám értelme éppen az volt, hogy megmutassa, mennyire tudományos volt valójában ez a tevékenység. – Az alkímia a kísérletezés térhódításáról szól, nem valami ólomból aranyat csináló, az embereket halhatatlanná tévő elixír kereséséről.

– Ha te mondod – mondta Sarah kételkedve. – De ha be akarsz olvadni az emberek közé, akkor ahhoz elég furcsa témát választottál.

Miután megszereztem a fokozatom, ádázul küzdöttem egy helyért a Yale tantestületében, az egyetlen helyen, amely angolabb volt Angliánál. A kollégák figyelmeztettek, hogy a véglegesítésre kevés esélyem van. Gyorsan megírtam két könyvet, nyertem egy rakás díjat, és begyűjtöttem néhány tudományos ösztöndíjat. Aztán véglegesítettek, és ezzel bebizonyítottam, hogy mindenki tévedett.

A legfontosabb azonban az volt, hogy az életem az enyém volt. A tanszékemen senki, még az Amerikai Egyesült Államok történetének kezdeteivel foglalkozó tudósok sem kapcsolták össze a vezetéknevem az első salemi nőével, akit 1692-ben kivégeztek boszorkányságért. Nehezen kivívott önállóságomat megőrzendő, továbbra sem engedtem be varázslatot vagy boszorkányságot az életembe. Persze voltak kivételek, mint amikor Sarah egyik varázsigéjét hívtam segítségül, mert a mosógép teljesen megtelt vízzel, és azzal fenyegetett, hogy előnti a Wooster Square-en lévő kis lakásomat. Senki sem tökéletes.

Ezt a mostani botlásomat megjegyezve visszatartottam a lélegeztem, két kézzel megragadtam a kéziratot, és az egyik ék alakú állványra helyeztem, amiket a könyvtár a ritka könyvei védelmére biztosított. Meghoztam a döntést: komoly tudósként viselkedem, és úgy bánok az Ashmole 782-vel, mint egy átlagos kézirattal. Nem törődöm majd égő ujjbegyeimmel meg a könyv furcsa szagával, egyszerűen csak leírom a tartalmát. Aztán eldöntöm – szakmai tárgyilagossággal –, vajon kellően ígéretes-e ahhoz, hogy hosszabban megszemléljem. Az ujjaim mindazonáltal remegtek, amikor kikapcsoltam a kis bronzcsatokat.

A kézirat halkán felsóhajtott.

A vállam fölött gyorsan hátrapillantottam, és megbizonyosodtam róla, hogy a szoba még mindig üres. Az egyetlen hang a könyv sóhaján kívül az olvasóterem órájának hangos ketyegése volt.

Úgy döntöttem, nem jegyzem fel, hogy „a könyv sóhajtott”, majd a laptopomhoz fordultam, és megnyitottam egy új fájlt. Ez a megszozott feladat – amelyet több százszor, ha nem több ezerszer végeztem már el korábban – olyan megnyugtató volt, mint a csinos kis pipák a listámon. Begépeltem a kézirat nevét meg számát, és kimásoltam a címet a katalógusleírásból. Szemügyre vettem a méretét és a kötését, és mindkettőt részletesen leírtam.

Nem maradt más hátra, mint kinyitni a kéziratot.

Nehéz volt megemelni a fedelet a kikapcsolt csatok ellenére, mint ha odaragadt volna az alatta lévő lapokhoz. Szitkozódtam a bajuszom alatt, és a kezemet tenyérrel lefelé egy pillanatra a bőrhöz érintettem, azt remélve, hogy az Ashmole 782 csak meg akar ismerni. Az még nem egészen varázslat, ha egy könyvre rakom a kezem. A tenyerem bizsergett, ugyanúgy, ahogy a bőröm szokott, amikor egy boszorkány rám néz. A kézirat ezután már nem feszült, könnyen fel lehetett nyitni a fedelet.

Az első lap nyers másolópapír volt. A második, pergamenből készült oldalon szerepelt az *Anthropologia, avagy az Ember rövid leírását tartalmazó értekezés* felirat Ashmole kézírásával. A takaros, gömbölyű ívek majdnem olyan ismerősek voltak számomra, mint a saját folyóírásom. A cím második felét – két részben: az első anatómiai, a második pszichologiai – egy későbbi kéz írta oda ceruzával. Ez is ismerős volt, de nem tudtam hová tenni. Ha megérinteném az írást, az adna némi támpontot, viszont ellenkezik a könyvtári szabállyal, és lehetetlen lenne alátámasztani egy olyan információt, amit az ujjam segítségével szereztem. Ehelyett inkább jegyzeteket készítettem a számítógépes fájlban a tinta- és a ceruzahasználatra, a két különböző kézre és a feliratok lehetséges időpontjára vonatkozóan.

Amikor továbblapoztam, éreztem, hogy milyen rendkívül nehéz a pergamen, és rájöttem, hogy a kézirat furcsa szagának is ez a forrása. Nem egyszerűen a kor szaga volt. Több annál – penész- és pézsmailat elegye, aminek nincs neve. És azonnal észrevettem, hogy három lapot gondosan kivágtak a kötésből.

Íme, végre volt valami egyszerűen leírható. Villámgyorsan gépeltem: *Legalább három lapot eltávolítottak, feltehetőleg borotvakéssel*. Be-pillantottam a kézirat gerince alatti vajatba, de nem tudtam megállá-

pítani, hiányoznak-e még további oldalak. Minél közelebb került az orromhoz, a pergamen ereje és furcsa szaga annál jobban megzavart.

Arra a képre fordítottam a figyelmemet, amely a hiányzó oldalak helyével szemben volt. Egy átlátszó üvegpalackban lebegő, apró leánygyermeket ábrázolt. A gyermek egyik kezében ezüstszínű, a másikban aranszínű rózsát tartott. Lábai apró szárnyak voltak, hosszú fekete haján vörös folyadékcseppek gördültek le. Az ábra alatt vastag, fekete tintával írt felirat állt, amely szerint a képen a bölcs gyermek látható – a tulajdonosát egészségessé, gazdaggá és bölccsé tévő bölcsök köve készítése során megteendő egyik döntő fontosságú lépés allegorikus ábrázolása.

A színek élénkek voltak, és meghökkentően jó állapotban maradtak meg. A rajzoló régebben összezúzott követ és drágaköveket kevert a festékükbe, hogy ilyen erős színeket kapjanak. Magát a képet is olyasvalaki rajzolta, aki valóban művészi képességekkel rendelkezett. Rá kellett ülnöm a kezemre, hogy ne próbáljon többet megtudni egyikét érintéssel.

De a miniatör minden nyilvánvaló tehetsége ellenére a részletekben tévedett. Az üvegpalacknak felfelé, nem lefelé kéne mutatnia. A gyermeknek félig feketének, félig fehérnek kéne lennie, ezzel mutatva, hogy hermafrodita. Azonkívül férfi nemi szervekkel és női mellel kéne rendelkeznie – de legalábbis két fejjel.

Az alkímiai ábrázolások allegorikusak voltak és hírhedten furfangosak. Ezért tanulmányoztam, olyan mintázatok után kutatva, amelyek feltárnák, hogy az elemek periódusos táblázata előtti időkben is létezett a kémiai átalakulásoknak rendszeres, logikus megközelítése. A Holdat ábrázoló képek például majdnem mindig az ezüstöt jelképezték, a Nap pedig az aranyat jelentette. Amikor a kettőt vegyileg elegyítették, a folyamat jelképe egy esküvő volt. Idővel a képeket szavak váltották fel, és ezek a szavak váltak a vegytan előismereteivé.

De ez a kézirat próbára tette az alkímisták logikájába vetett hitemet. Mindegyik képen volt legalább egy alapvető hiba, és nem volt kísérőszöveg, hogy segítsen az értelmezésben.

Kerestem valamit – akármit –, ami egybevágna alkímiai ismereteimmel. A gyengülő fényben kézírás halvány nyomai jelentek meg az egyik lapon. Megdöntöttem az asztali lámpát, hogy fényesebben világítson.

Semmi nem volt ott.

Lassan lapoztam, mintha az oldal törékeny levél lenne.

Szavak vibráltak és mozogtak a felszínén – több száz szó –, amik láthatatlanok voltak, hacsak nem a kellő szögben esett rájuk a fény, és az olvasó éppen a megfelelő helyről nézte őket.

Elfojtottam egy meglepett kiáltást.

Az Ashmole 782 egy palimpszeszt volt – kézirat a kéziratban. Amikor a pergamennek szűkében voltak, az írkok gondosan lemosták a tintát a régi könyvekről, aztán új szöveget írtak az üres lapokra. Az idők során a korábbi írás gyakran újra megjelent alatta, mint valami kísértetszöveg, amit csak a tintafoltok alá belátó, az elhalványult írást újra életre keltő ibolyántúli fény segítségével lehetett megfigyelni.

Olyan ibolyántúli fény azonban, amely elég erős lett volna ahhoz, hogy ezeket a maradványokat felfedje, nem volt, ez ugyanis nem egy átlagos palimpszeszt volt. Az írást nem lemosták, hanem elrejtették valamiféle varázsíggel. De miért fáradna valaki azzal, hogy megbabonázza egy alkímiai könyv szövegét? Még a szakértőknek is nehezebb esett megfejteni a szerzők által használt homályos nyelvezetet és a képzelet szülte ábrázolásokat.

Eltereltem figyelmemet a halvány betűkről, amelyek túl gyorsan mozogtak ahhoz, hogy el tudjam olvasni őket; inkább arra összpontosítottam, hogy megírjam az összefoglalót a kézirat tartalmáról. Gépelni kezdtem. *Talányos. A képaláírások a XV–XVII. századból, a képek főleg a XV. századból származnak. A képek forrásai talán régebbiek? Papír és pergamen vegyesen. Színes és fekete tinta, az előbbi szokatlanul jó minőségű. A képek kivitelezése igényes, de bizonyos részletek hibásak vagy hiányoznak. A bölcsök köve megalkotását, az alkímiai születést/teremtést, halált, feltámadást és átváltoztatást ábrázolják. Korábbi kézirat zavaros másolata? Furcsa könyv, tele visszasságokkal. A kezem tétovázott a billentyűzet felett.*

A tudósok két dolgot szoktak tenni, amikor olyan információra bukkannak, ami nem illik bele addigi tudásukba. Vagy félresöprik, hogy ne tegye kétségessé dédelgetett elméleteiket, vagy szerfelett erőteljesen rá összpontosítanak, és megpróbálnak a rejtély végére járni. Ha ez a könyv nem állt volna ígézet alatt, lehet, hogy elcsábulok, és az utóbbit teszem. De mivel meg volt babonázva, erősen hajlottam az előbbi felé.

És amikor kétségeik vannak, a tudósok rendszerint elhalasztják a döntést.

Az utolsó sor, amit begépeltem, nem volt egyértelmű: *Több idő kell hozzá? Talán újra ki kellene kérni később?*

Visszafojtottam a lélegzetem, és egy finom rántással becsatoltam a borítót. A varázslatos áramlatok még mindig átjárták a kéziratot, és a csatok körül különösen erősek voltak.

Miután becsuktam, megkönnyebbültem, és még néhány pillanatig az Ashmole 782-t bámultam. Az ujjaim szerettek volna visszakalandozni, hogy megérintsék a barna bőrt. De ezúttal ellenálltam, akárcsak annak, hogy megérintsem a feliratokat és a képeket, és ezáltal többet tudjak meg, mint amit egy ember történész szabályszerűen tudhatna.

Sarah néném mindig azt mondta nekem, hogy a varázserő ajándék. Ha így volt, az is velejárt, hogy az engem megelőző összes Bishop boszorkányhoz kapcsolt. Az örökölt varázserőnek és a boszorkányok féltve őrzött mesterségét képező varázsigék használatának megvolt az ára. Azzal, hogy kinyitottam az Ashmole 782-t, lyukat ütöttem a falon, ami elválasztotta a varázserőmet a tudományos tevékenységemtől. De miután visszatértem a jó oldalra, minden addiginál eltökéltebb szándékom volt ott is maradni.

Összepakoltam a számítógépet és a jegyzeteimet, aztán felemeltem a kéziratköteget, az Ashmole 782-t óvatosan az aljára téve. Gillian szerencsére nem volt az asztalánál, bár a papírai még mindig ott heverték. Bizonyára azt tervezi, hogy sokáig dolgozik, és kiszaladt egy csésze kávéra.

– Végeztél? – kérdezte Sean, amikor odaértem a kőrőpulthoz.

– Nem egészen. Szeretném félretetetni a felső hármat hétfőig.

– És a negyediket?

– Azzal végeztem – böktém ki, és felé toltam a kéziratokat. – Visszaküldheted a raktárba.

Sean a már előkészített, visszavitelre váró könyvhalom tetejére rakta. Elkísért a lépcsőig, elköszönt, és eltűnt a lengőajtó mögött. A futószalag, amely magával ragadta az Ashmole 782-t, és visszavitte a könyvtár gyomrába, mozgásba lendült.

Majdnem megfordultam és megállítottam Seant, de aztán hagytam, hadd menjen.

Felemeltem a kezem, hogy kinyissam a földszinti ajtót, amikor a levegő összehúzódott körülöttem, mintha a könyvtár össze akarna préselni. A levegő a pillanat törtrészéig vibrált, épp ahogy a kézirat lapjai vibráltak Sean asztalán, amitől akaratlanul megborzongtam, és a karomon felálltak az apró szőrszálak.

Valami történt. Valami varázslatos.

Visszanéztem a Duke Humfrey felé, és az a fenyegető érzés fogott el, hogy a lábam visszaindul.

Semmi az egész – gondoltam, miközben elszántan kíséltam a könyvtárból.

Biztos vagy benne? – súgta egy hang, amiről már régóta nem vettem tudomást.